

Anna Szafránska

Jasmína

SÉRIE
PINK TATTOO
KNIHA TŘETÍ

Jasmina

Copyright © Anna Szafrańska 2020

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alřběta Růžičková, 2023

Cover © Paulina Klimek, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3238-8 (pdf)

Anna Szafránska

Jasmína

Pink Tattoo #3

přeložila Alžběta Růžičková

Důstojnost nemá význam, pokud je člověk loutkou v něčích rukách. Loutkou zbavenou vůle a zmanipulovanou takovým způsobem, že ztrácí vědomí vlastní existence. Naučili mě říkat to, co ostatní chtějí slyšet. Byla jsem naprogramovaná k absolutní poslušnosti. Myslela jsem si, že je to tak správné, že to je slušnost. Tak mě vychovali a takový jsem znala život. Poslouchala jsem jedinou osobu. Svoji matku.

Ženu, která způsobila, že jsem po velkou část svého života nechápala, že ubližuji druhým. Že mám... hlas. Hlas, který můžu použít a který bude slyšet.

A že na mé volání možná někdo odpoví.

Dostala jsem šanci z té klece utéct a život v nebytí nechat za sebou. Zamilovat se a snít. Tak kdo předtím nevěděl, co jsou to sny a jak úžasné je mít možnost je realizovat, nepochopí, jak opojný je to pocit. Ta svoboda. A když jsem se jí otevřela, přišla i láska. Protože navzdory všemu, co mi vštěpovali, skutečně existovala a já dokázala opravdu milovat.

Ale když jsem vyslovila posvátné „ano“, když jsem slíbila lásku, věrnost a manželskou úctu tomu jedinému, v tu chvíli jsem tíhu toho slibu necítila. Necítila jsem to stejně jako ve chvíli, když jsem se dívala na dva mé blízké, členy mé rodiny, kteří zbytek svého života chtěli strávit společně. A kteří se upřímně milovali a navzájem si slíbili, že o sobě nikdy nebudou pochybovat.

V tu chvíli jsem chápala všechny ty matky, babičky, tety a další ženy, kterým se během výměny prstýnků draly

slzy do očí. S něhou vzpomínaly na svou vlastní svatbu, mrkaly na své manžely anebo čekaly na podobně krásný den, kdy konečně složí manželský slib tomu jedinému. I já jsem patřila do té skupiny, až na to, že... svou lásku jsem už dávno ztratila.

Nenávratně.

Neměla jsem nikoho, s kým bych se o ty vzpomínky podělila. Ne každý pár zůstane spolu navždy, i když si slíbí „lásku, věrnost a manželskou úctu“, a „dokud nás smrt nerozdělí“ je vlastně jen banální slepenec několika slov. Je to lež. Stejně jako celý můj život. Protože já jsem se té lásky musela vzdát. Nechat ji odejít. Protože jsem byla příliš poškozená. Neúplná.

Ukázalo se, že ne každá pohádka končí happy endem.

KAPITOLA 1

*Jestli nás dostihne svítání
Vykřičím mu to do tváří
Máme lásku, život chceme brát
Na chyby máme čas
Chcem dojít dál
Než na dosah ruky
Jestli nás dostihne svítání
Stanem mu tváří v tvář.*

Daria Zawiałow, Król, Igo, Świt

„Na základě jednomyslného prohlášení, v přítomnosti svědků, ve jménu polského státu a přede mnou, úředníkem matričního úřadu, prohlašuji, že manželství mezi paní Malvínou Emilií Collinsovou a panem Arkadiusem Damięckým bylo uzavřeno ve shodě s platnými právními předpisy,“ odrecitoval neobyčejně hezký úředník. Mohlo mu být něco málo přes třicet. Pak milým pohledem přeletěl lidi v sále, lehce se usmál a vyzval je: „Můžete aplaudovat.“

Tak jsme tleskali. A v případě Mata a několika Arkových kamarádů i hlasitě pískali.

Já jsem se navíc snažila ovládnout ty pitomé slzy.

Se vzrušením, které mi stahovalo hrdlo, jsem sledovala, jak se Arek sklání a objímá křehkou Malvínu, přičemž jí za téměř ohlušujícího doprovodu gratulací a pokřiku něžně slíbává nervózní smích ze rtů. Po Arkovi, který se před pouhými pěti minutami třásl jako osika, zatímco se snažil sebrat droboučké prstýnky ze stříbrného tácku uvězněného v rukách Lilky a Oskara, nebylo ani stopy. Oskar mu to rozhodně neulehčoval, protože v náruči svojí mámy divoce nadskakoval a rozdával odzbrojující úsměvy na všechny strany. Nakonec se úkolu zhostil tak, že prsten nasadil Malvíně na prst, ta jen protočila oči a nasunula si ho až na doraz. O chvíličku později místnost explodovala smíchem, když mu s urputným výrazem natlačila zlatý kroužek na prsteníček, poklepala ho a triumfálně prohlásila: „Sedí dobře.“ Už jsem se chtěla zeptat, jestli mám přinést beton (jen tak pro jistotu), ale se stejným vtípkem mě předběhl blondýn sedící kousek ode mě. Instinktivně jsem prsty stiskla Malvíninu kytku.

Vysoký, tmavovlasý úředník požádal novomanžele a svědky, aby podepsali listinu, přičemž se nahlas a strašně oficiálně zeptal Malvíny, jaké příjmení bude používat po svatbě. Nikoho nepřekvapilo, že se rozhodla pro zdvojené příjmení Collins-Damiěcká. Nakonec budou ještě nějaký čas bydlet a pracovat v Irsku, a ona sama měla v budoucnu řídit rodinnou firmu.

Hned poté, co Malvína a Arek dokumenty podepsali, jsem přistoupila k obrovskému, bohatě zdobenému stolu a vzala do ruky propisku. Za dvě vteřiny bylo hotovo. Chtěla jsem ji rychle odložit na podnos, ale v té chvíli stiskla moje prsty cizí dlaň. Nemusela jsem zvedat oči, abych se podívala, komu patří. Už první jiskra způsobila, že se mé tělo chtělo vytrhnout a zároveň, což bylo naprosto iracionální, zůstat v té pozici ještě chvíli – nebo dvě.

„Teď je řada na mně,“ šeptl ni do ucha sametový hlas. Mohla jsem zachytit smyslný chrapot, který mi úplně vyřadil mozek. To se dělo vždycky, protože moje představivost mi hned začala podsouvat podmanivé vize založené na vzpomínkách, ve kterých byl jeho hlas přesycený žádostivostí a touhou.

Ve kterých po mně toužil.

Předstírajíc, že mě to úplně nevyhodilo z rovnováhy, jsem se zvedla ze židle, jenže jsem instinktivně otočila hlavu. Moje chyba, protože v tom okamžiku mě chytil ten krystalicky čistý odstín blankytu. A kdyby tu nebyl ten uštěpačný, ironický úsměšek, který se mihl na mužových ústech, určitě bych zasněně vzdychla, bez ohledu na lidi všude kolem. Pustila jsem propisku a lehkým pohybem osvobodila dlaň, odsunula se a udělala mu místo u stolu. Neodpustila jsem si další moralizující rozhovor sama se sebou.

Timon Collins byl zakázaný.

Zakázaný!

I jako objekt chvilkových fantazií, i jako muž.

Prostě zakázaný.

S grácií jsem si sedla na vysokou židli vedle Arka a kradmo se podívala do strany, ale ten veselý pár si ničeho nevšiml. Koneckonců od té doby, co můj bratr uviděl Malvínu v bílých šatech, úplně ztratil zdravý rozum, ale neměla jsem na něj v tom smyslu absolutně žádné požadavky. Moje švagrová byla vždycky krásná a sršela nenuceným sex-appealem, ale dnes překonala sama sebe, když se objevila ve svatebních šatech ve stříhu mořské panny. Měla záviděníhodnou figuru. Pevná, plná prsa, úzký pas, smyslné hýždě a pěkně tvarovaná stehna, která nejednoho muže připravila o rozum. A k tomu šaty, s dlouhými, krajkovými rukávy, odhalenými zády a rozparkem, který sahal

téměř až k bedrům. Několikrát jsem nachytala Arka, jak mu k tomu místu bezděčně utekl pohled, a asi i sama Malvína věděla, jakou reakci u svého chlapa vyvolala – když na sobě ucítila mužský pohled, na tvář jí vběhl rumělec a nervózně se zavrtěla.

Po oficiální části ceremonie a ve spěchu vypité skleničce sektu přišel čas na blahopřání. Zatímco se na svůj obřad už připravoval další pár, vyšli jsme před budovu Městské váhy, ve které se nacházela oddací síň. Na Malvínu a Arka se sesypaly okvětní plátky a drobáky, někdo dokonce v žertu rozhazoval falešné peníze v hodnotě pěti set eur, ale tuhle záhadu jsme rychle rozluštili. Matyáš je dával Oskaroví, který je dychtivě rozhazoval tetě a strejdovi pod nohy a s poskakováním utíkal pryč.

Zatímco Timon šel připravit Arkovo auto, já sbírala květiny i obálky a dávala je do prozřetelně přichystaných ozdobných dřevěných krabiček.

Jen jeden člověk stál celý čas trochu mimo. S nikým nenavázal oční kontakt, natož aby zapředel rozhovor. Malvínin a Timonův otec měl ve tváři výraz, jako by na svatbu své dcery přijel jen pod pohrůžkou trestu smrti. Během posledních dnů jsem se snažila do toho nezasahovat ani nepronášet uštěpačné poznámky, které by odkazovaly na jeho očividnou aroganci. Díky tomu jsem měla rty rozkoušané málem do krve. Také jsem si musela připomínat, že to poslední, co bych měla dělat, je dávat někomu kázání. Přesto mě zpátečnictví staršího Collinse vytáčelo, a i když jsem musela přiznat, že Timon je z jiného těsta, všimla jsem si, že měli něco společného. Jejich hodnoticí, ocelový pohled vypadal téměř totožně, stejně jako stisk rtů, když je něco rozčílilo, nebo děsivé mhouření očí předtím, než prohodili nějakou sarkastickou poznámku. Ale jedno jsem starému Collinsovi přiznat musela – měl úroveň. Stejně tak

Timon... Nedalo se nic dělat, ruměncem mi polil tvář už jen při vzpomínce na to, jak mu tmavomodré sako obepínalo vysportovanou postavu.

„Musím ti říct, že oblek chlapa změní.“

Otočila jsem se na Lauru, která, jak se ukázalo, se celkem nenápadně přesouvala z místa na místo a dělala několik fotek poslednímu gratulujícímu páru. Když jsem odnášela květiny a obálky, zavadila jsem pohledem o černý obrys tetování, co vykukovalo zpod manžet bratrovy košile. Tribaly představovaly němou památku po jeho první ženě, Paulíně, a ani on, ani Malvína neměli v plánu je odstranit.

„No to máš pravdu, Arek vypadá jako nějaký gangster,“ zabručela jsem, aniž bych přerušila skládání dárků do krabice u svých nohou.

„Nemluvila jsem o Arkovi, ale o Timonovi!“ zasmála se Laura a půvabně protočila oči.

„Řeknu ti, Matyáše i Arka jsem už párkrát v obleku viděla, ale Timon...“ zmlkla a obdivně vzdychla. „No, je na co se dívat.“

„Protože ve všem vypadám úchvatně,“ uslyšela jsem za zády sametový hlas a okamžitě mi naskočila příšerná husí kůže. Timon nás obešel a zvedl krabici. To by všechno bylo v pořádku, kdyby po mně nehodil koketní úsměšek a jeho spalující pohled neklouzal po mých odhalených nohách.

„A ještě lépe vypadám bez něj,“ dodal perverzně, protože si určitě všiml, jak na něj mžourám.

Když konečně zvedl krabici a uložil ji do kufru Arkova auta, zaparkovaného u zdi budovy, prozřetelně jsem mu uhnula z cesty.

„Nemusíš špehovat,“ zamumlala jsem zachmuřeně.

„Mám prostě šestý smysl a poznám, když se o mně mluví,“ zářivě se usmál, založil si ruce na prsou, a zatímco

si prohlížela fotky ve foťáku, nahlížel Lauře přes rameno. „Tak co, nadvakalas tam nějaký pěkný fotky?“

„Celkem dost. Zejtra ti je pošlu na mejl.“

„Klídek, nemusíš spěchat, stejně je nezačnu zpracovávat dřív než ve středu. Při té příležitosti mi můžeš poslat i ty z rozlučky,“ dodal nezávazně, ale když jsme sebou nervózně škubly, se zájmem si nás změřil pohledem.

Laura rychle zalapala po dechu, vypnula foťák a schovala ho v tašce pověšené přes rameno.

„Chtít můžeš,“ povzddechla jsem si a zdánlivě bez zájmu pokrčila rameny. „Zapomeň na to, Collins. Mě například vůbec nezajímá, jak vypadala pánská rozlučka.“

„P... Přesně tak,“ vyhrkla Laura a gestikulovala tak nápadně, jako by přešla na znakový jazyk. „Navíc jsem ty fotky už stejně smazala. Má je jenom Malvína! Takže... Opravdu nemám, co bych ti ukázala. Večeře, procházka po náměstí, pár drinků v baru... Vždyť to znáš...“

Bohužel, její panický vodopád slov způsobil, že Timon nabyl ještě větší podezření a za pohled, který na mě upřel, by se nemusel stydět žádný představitel investigativně-soudní instituce, obecně známé jako inkvizice.

„Vždyť to znám?“ zopakoval hlubokým, bezbarvým hlasem.

„Znáš,“ znovu jsem pokrčila rameny a ostentativně se k němu obrátila zády.

„Takový argument mi nemusíš vysvětlovat. Copak jste...“ Očividně se toho tématu chtěl držet dál, ale nečekaně ho přerušila Malvína. Na rtech měla oslepující úsměv, aniž by tušila, jaká je situace.

„Tak co? Pojedem už domů...?“ stoupla si vedle nás, naklonila hlavu a pomalu zamrkala, jako bych se úplně zbláznila. „Džas... co se ti...“

Byla jsem přesvědčená, že ji svým vytřeštěným pohledem ještě víc vyděším, ale účel světi prostředky. A k úspěchu chyběl už jen krůček, jenže v tom momentě se Timon protlačil dopředu a přes zaťaté zuby syknul: „Kde jste byli na rozlučce, že mi Laura i Jasmína odmítají poslat fotky?“

Malvína se hlasitě nadechla, do ruky mu téměř vrazila svou kytici a panicky zaúpěla: „Ne!“

Timon zaraženě ustoupil a Malvína se okamžitě znovu zkoncentrovala a pokusila se vrátit ke svému předchozímu úsměvu, vypadal ale příšerně nepřírozeně. Tak nepřírozeně, že Timon přivřel oči do velikosti mikroskopických štěrbin.

„O ty fotky se neboj!“ smála se, zatímco ostentativně mávala kyticí fialových frézií. „Už je mám u sebe, takže se tím nemusíš zabývat.“

Dávno jsem se naučila, že Timon je těžký soupeř a nedá se snadno odradit. Právě otvíral pusku, ale v tu chvíli na něj zavolal Arek a máchnutím ruky ho přivolal k sobě. Všimla jsem si, jak se baví s Mirkem, naším společným kamarádem a majitelem tetovacího salónu na Wroniecké. Nedávno mi psal, že by rád poslal Timona na dvoutýdenní školení do Mirkova salónu.

Když viděl, jak jsme si úlevou oddychly, byl Timon obzvláště neochotný nechat nás být, ale neměl jinou možnost než poslechnout svého šéfa. Od cesty jsem mu poslala nechutně drzý úsměv, na což zareagoval vzteklým skřípáním zubů.

„To bylo o chlup,“ vydechla Laura a ovívala se dlaní. Vypadala, jako by právě ztratila pár let života.

„Až moc blízko,“ přiznala Malvína a ostře se na mě podívala. „Do háje, Džas, ty a ty tvoje šílené nápady!“

„No a co!“ zabručela jsem nevině. „Ty ses taky celkem dobře bavila, když se ten striptér oblečenej jako policajt...“

„Zmlkni!“ naklonila se ke mně a pohrozila mi prstem. „A kam se poděla zásada: Co se stalo ve Vegas, zůstane ve Vegas?!“

„Nebyly jsme v žádném Vegas,“ úskočně jsem se jí vyhnula.

„To je univerzální! Dokonce ani Lilka se před Matyášem neprořekla, a to už je nějaký úspěch.“

„Protože si zakryla oči, když... Když ti Arek zkoušel navlíknout ten prsten, myslela jsem, že umřu smíchy!“ hladce jsem zaimprovizovala a přitom postřehla, jak se můj bratr plíží za Malvíninými zády.

Ačkoli v jeho případě výraz „plíží se“ zněl víc než groteskně. Bylo nemožné, aby se muž téhle velikosti dokázal nepozorovaně přiblížit. To je, jako když by se najednou zvedli a postavili na sebe všichni rytíři z Blaníku a řekli, že si půjdou lehnout o kousek dál.

„Nenapadlo by mě, že budeš až tak nervózní,“ řekl Arek. Mé chování ho trochu zmátlo. Ale trik se povedl, protože místo aby se pozastavil nad našimi zaraženými výrazy, přitulil se zezadu k Malvíně a jemně ji políbil na odhalený krk.

„Poradil sis s tím skvěle,“ zavrňela jeho novopečená manželka, zatímco ho hladila na předloktí. Odtáhla se, opřela si hlavu o jeho širokou hrud' a jemně se usmála. Oči se jí rozzářily. „Pojedeme?“

„Dámy mají přednost, paní Damięcká,“ zavrňel, nabídl jí rámě a odvedl ji k autu.

Laura rychle odběhla, aby našla Lilku a Matyáše, se kterými se měla svézt, a já jsem hledala Timona. Bohužel jsem byla nucená přerušit jeho diskusi s Mirkem – mohli ji dokončit někdy jindy, třeba na svatební hostině. Dnes jsme se museli držet programu. Nastoupili jsme do Arko-va černého teréňáku, který pro dnešek zdobily komické

bílo-fialové kytice šeříků a stužky v barvě lila. Ta kára měla charakter, to se jí nedalo upřít, až jsem se divila, že bratr dovolil Malvíně tuhle „klasiku“ takhle znetvořit, protože svého času ji chránil jako oko v hlavě. No co už, očividně byl teréňák nadobro sesazen z trůnu.

Timon nastartoval auto, a když pomalu přidával plyn, ozvalo se dravé vrčení motoru. Samozřejmě si to nedokázal odpustit, a zatímco objížděl náměstí, hlasitě troubil. Skupinky náhodných chodců se zastavovaly, hlasitě tleskaly, a našlo se i pár odvážlivců, na první pohled studentů, kteří se pokusili zorganizovat svatební špalír.

„Nechce se mi věřit, že už je po všem!“ vzdychla Malvína a krátce zavýskala. Ohlédla jsem se přes rameno a široce se usmála, když jsem viděla štěstí ve tvářích mých dvou nejbližších.

„Ach! Cítím, jak ze mě padá všechn ten stres!“

„Jo, už je po všem. A přitom to ještě nezačalo,“ dodal tajemně Arek, vzal její pravou ruku a políbil ji na prsten. To samé udělal s levou, kde políbil prsten Claddagh vyteťovaný na prsteníčku, se srdcem schovaným do vnitřku dlaně. Úcta v jeho očích ustoupila jiskřivému chtíči.

„Teď je to všechno před námi, miláčku.“

„Nechte si něco na večer a alespoň před dětma na sebe neházejte takový pohledy,“ zamumlala jsem vyčítavě a palcem ukázala na Timona sedícího vedle mě. A jako vždycky, nebyl by to on, kdyby mi to hned uštěpačně nevrátil: „Čivava promluvila. A taky se omlouvám, že jsem tě u stolu málem zasednul, ale sotva jsem si tě všimnul.“

„Prosím, nezačínajte,“ přerušila nás Malvína, jen co si všimla, že už otevírám ústa, abych Timonovi tu urážku oplatila. Arek pouze vyčerpaně vzdychl.

Nevrle jsem se otočila na sedačce a založila si ruce na prsou.

„On si začal,“ dodala jsem na svou obranu, a opravdu mě neuklidnilo, že si celá trojice pod nosem zamumlala: „My víme.“

Kousla jsem se do jazyka a vytáhla z přihrádky sluneční brýle, které jsem tam prozřetelně schovala hned ráno, když jsem přijela do Malvínina domu, abych jí pomohla se svatebními přípravami. Ten den se všechno smíchalo dohromady. Ačkoli byl naplánovaný do nejmenších detailů, stejně vznikl úplný galimatyáš. Od rána panoval v domě na Mazowiecké čilý ruch: mezi obývacím pokojem, kuchyní a zahradou, kde se měla odehrát část hostiny, pobíhalo asi deset lidí. Malvína si najala cateringovou agenturu, co se měla starat o obsluhu hostů a celou slavnost řídit. Ji samotnou jsem našla v koupelně, kde jí kadeřnice a vizážistka vytvářely svatební make-up a účes. Nejvtipnější byl ale Arek. Přípravy dokončil už hodinu před plánovaným odjezdem a bez ustání si upravoval uzel na kravatě. Musela jsem uznat, že v obleku vypadal úžasně, ale na taková oficiální vystoupení vůbec nebyl zvyklý. Přistihla jsem ho, jak si opakuje slova svatebního slibu, korzuje po pracovně a protřepává si ruce, aby se trochu uvolnil. Samozřejmě jsem ho mohla trochu pošťouchnout, že si slib přece musí pamatovat, nakonec jednu svatbu už měl za sebou, ale... Ta slova mi nějak nechtěla přejít přes jazyk. Na Paulínu vzpomínal a určitě ji stále miloval, ale Malvína byla jeho nová láska a žena, se kterou chtěl začít znova od začátku – zkrátka nový život. Jeho první svatba se od té mojí naprosto lišila. Během přísah lásky a věrnosti mu slova plynula z hloubi srdce, ale mně... Já k Alanovi necítila nic. Nemilovala jsem ho. Tenkrát ještě ne.

Když jsme přijeli na Mazowieckou, všichni hosté se už tlačili na schodech, podél cestičky vedoucí od branky, a dokonce i na terase. Hned jsem si všimla něčeho, co

mě během vystupování z auta málem porazilo na chodník. Ve dveřích stál pan Collins a držel stříbrný podnos s chlebem a solí. A sakra... Věděla jsem, že tenhle úkol měli na starosti Lilka s Matem, ale jakým zázrakem se jim povedlo přesvědčit k tomu Malvínina otce? Na druhou stranu, kdo, když ne ona, by dokázal přesvědčit přísného a chladného pana Collinse? Stačilo, aby zamrkala těma svýma zelenýma, nevinnýma očima a i tomu největšímu tvrďákovi hned měkla kolena. Stačilo se podívat, jak si poradila s Matyášem.

Timon si významně odkašlal, takže jsem rychle oběhla auto a pomohla Malvíně podržet vlečku, zatímco vystupovala, aby s ní nezametla všechnu špínu z chodníku. Všimla jsem si, jak se její pohled setkal s pohledem otce stojícího ve dveřích a z tváře se jí vytratila všechna barva. Taky to nečekala. A přestože s ním během posledního půlroku pracovala prakticky každý den a jejich vztah už se nezdál být tak chladný jako předtím, stále podvědomě reagovala útekem.

Věděla jsem dokonale, že strachu z opovržení svým vlastním rodičem se nejde úplně zbavit, nejde vymýtit, protože vzpomínky, jež se zčistajasna objevují, dokážou paralyzovat celé tělo. Je to reflex, který se těžko ovládá. Ale Malvína se teď mohla spolehnout na Arka, svého muže. Toho, co ji objal kolem ramen, políbil na čelo a naklonil se k ní, aby zašeptal: „Jsem tu s tebou. Vždycky budu. Pamatuj, že spolu si poradíme.“

S hlubokým, třesoucím se nádechem Malvína pomalu kývla, a když k Arkovi znovu zvedla oči, povzbudivě se na ni usmál a odhrnul jí z tváře uvolněný pramínek vlasů.

„Tak sis to přece přála, ne? Aby tvůj otec byl na naší svatbě. Takže se nesmíš nechat přemocť strachem. Nesmíš tu šanci ztratit.“

Na jejích plných rtech se mihl úsměv a v očích jsem si všimla nově nalezené síly.

Pomalu jsme se přesunuli směrem ke vchodu a přátelé na nás odpálili vystřelovací konfety. Hlavy nám zasypany barevné papírky a umělé plátky bílých a růžových růží. Malvína se na každého vděčně usmívala, ale viděla jsem, jak se její rty maličko třesou. Došli jsme až k naprosto klidnému panu Collinsovi. Chladným hlasem, který byl pro něj typický, pronesl směrem k páru dost opatrnou gratulaci. S hlubokým pohledem upřeným do jeho očí mu Arek poděkoval a Malvína zatím se skloněnou hlavou žvýkala kousek chleba, jako by to byl suchý karton. Arek pozval hosty do zahrady a potom odvedl Malvínu na chvíli do pracovny. Cítila jsem, že potřebuji nějaký čas pro sebe, takže jsem rychle pustila okraj šatů. Kamarádka se držela, ale všimla jsem si, jak se jí klepou ramena. Když jsem za sebou zavírala dveře, uslyšela jsem tichý vzlyk. Slzy štěstí. Nikdy si nemyslela, že by jí otec dal požehnání a přivítal ji během svatby v rodinném domě.

Abych neztrácela čas, zamířila jsem do zahrady. Zabavila jsem se usazováním hostů kolem kulatých stolů postavených pod obrovským stanem a Timon zatím vykládal z auta květiny a dárky.

Pak už všechno probíhalo podle známého svatebního scénáře. Malvína s Arkem při všeobecném pokřiku „sto lat“ vypili skleničku šampaňského, snědli jsme předkrm, úžasnou polévku z lišek (ignorovala jsem Timona, který se mi posmíval, když jsem servírku poprosila o přídavek) a přišel čas na první tanec. Najatý DJ zahrál píseň Świt, kterou nazpívala Daria Zawiałow, Król a Igo, a sakra... Jo, rozbřečela jsem se. I když byl rytmus celkem veselý, ta slova... Charakterizovala jejich vztah dokonale. Zahnala

jsem zatoulanou slzu a spolu s hosty si hlasitě zazpívala refrén, ale k potokům slz, které tekly z očí Lilky nebo Barči, Malvíny kolegyně z doby, kdy pracovala jako šéfredaktorka časopisu Look, jsem měla daleko. Celkem jsem si s ní během rozlučky sedla a do paměti se mi zapsala její otevřenost.

Hostina se rozrostla do rozměrů celkem slušné party, ale hned po desáté, jakmile se zatancovala společná kruhová „belgijka“, jsme se prozíravě přesunuli do domu. V obýváku byly připravené stoly a také další porce strašlivě dobrého jídla, takže jsem si nemohla odpustit přidávek stroganova. Zábava pokračovala až do půlnoci, kdy Malvínu prakticky donutili hodit kytkou a hosté se začali pomalu rozcházet.

Když se vrátím k té kytce – Lilka mě snad chtěla zabít. Nebo se mi to tak alespoň zdálo, i když si o to koledovala, protože stála vedle mě a kategoricky se odmítala celé akce účastnit. V poslední chvíli jsem ji postrčila. Nakonec, měla by mi být vděčná, protože to namotivovalo Mata, aby se doslova jako lev vrhl po Arkově kravatě. Skok zůstal zvěčněný díky Lauře a už jsem ji prosila, aby mi poslala kopii. Napadlo mě, že fotku použiju během oslavy, kterou jsme plánovali na podzim. Jen jsem netušila, jak Mat odhadl moje záměry, ale když tančící Lilka schovala hořící tvář do jeho ramena, hodil po mně pohledem a bez hlesu mi dal najevo, abych to „pustila z hlavy“. Přemýšlela jsem o nějaké uštěpačné poznámce, ale nakonec jsem zůstala u nevinného pokrčení ramen, protože jsem si všimla Malvíny, jejíž kroky byly už trochu toporné. Rychle jsem vyběhla z pokoje a doběhla do ložnice své kamarádky. Za chvíli jsem byla zpátky a okamžitě zamířila k nevěstě sedící u svatební tabule. Povídala si s Bárrou a pila vodu s ledem.

„Tady to je,“ zamumlala jsem, sedla si vedle nich a na tajňačku jí pod stolem podstrčila baleríny.

„Ty jsi moje spása,“ vzdychla s úlevou a okamžitě shodila kramfleky ve prospěch měkkých látkových balerín.

„Byly doby, kdy jsi to na podpatcích vydržela celý den,“ zasmála se Bára a sehnula se, aby si Malvíniiny svatební boty mohla prohlédnout zblízka.

„Jen se nesměj. Zapomněla jsem je rozchodit,“ zašep-tala stydlivě nevěsta a obrátila oči v sloup nad svojí vlastní výmluvou.

S Bárou jsme se nahlas rozesmály.

„Takovou chybu udělá jen úplná amatérka,“ dodala blondýnka a odložila lodičky pod stůl.

„Mě to vůbec nepřekvapuje,“ pokrčila jsem rameny a posměšně zvedla obočí. „Copak bys měla čas to udělat? Přiletěli jste před dvěma týdny a už ode dveří jsi křičela: Hej! Víte vy co? Budeme se brát!“

Malvína na mě ukázala prstem.

„A ty jsi tvrdila, že jsem nepřítel. Že jsem Blázen. A teprve pak jsi mě objala a pištěla mi do ucha tak, až mi z toho málem praskly bubínky. A Arka jsi koplá do zadku, našťvaná, že ti o svém plánu nic nenapsal.“

„Tak to bylo, nezapírám.“

„Takže to opravdu byly dva týdny?“ Bára s uznáním zavrtěla hlavou. „Myslela jsem, že si děláš srandu! Dala bych ruku do ohně, že zrovna ty budeš svatbu plánovat přinejmenším dva roky.“

„A měla bys pravdu, ale... Sama nevím.“

Malvína se zamračila a kousla se do rtu. „Samotné zá-snuby navrhnul Arek dost spontánně, tak jsem si řekla: Proč ne?“

„Já že to navrhnul?“

„Ano, ty,“ přiznala až příliš klidně a opřela se o opěradlo, aby s manželem mohla navázat oční kontakt.

Arek se nad ni naklonil a ironicky se usmál, protože měl zřejmě na celou tu věc odlišný názor, ale když Malvína natáhla ruce za sebe, objala jeho stehna a zručnými prsty ho štípala do hýždí, rychle lapl po dechu.

„Ááá, můj návrh, jasně že jo, máš pravdu,“ stiskl rty, protože se tváří v tvář rozčilení své ženy zkoušel nerozsmát. „A i tak to bylo moc pozdě,“ kvitoval to nakonec a kývl směrem ke mně. Usmála jsem se jako Kočka Šklíba a založila si ruce na prsou.

„Tak řekni, kdy na tebe zatlačila?“

„Já nikoho nikam netlačila,“ odsekla rychle Malvína a ignorovala Báru, která se kroutila na židli vedle a dusila se smíchem. „Úplně obyčejně... Normálně...“

„Ani obyčejně, ani normálně,“ odvětil Arek, zatímco opatrně hladil Malvínu po šarlatově rudém krku.

„Pamatuju si dokonale, v jakém momentě jsi řekla, že se chceš...“

„A právě teď využiju jedno z privilegií manželky,“ utála ho, otočila se na židli a varovně přimhouřila oči.

Báře se nakonec podařilo ovládnout svůj dech a přestala tlouct dlaní do stolu, ale já se musela chytit pod žebry, protože jsem se nedokázala přestat smát.

„Ááá, tohle mě úplně přilepilo zpátky do židle! Ten pohled znám, sama ho používám, tak ho využívej, co nejvíc to jde,“ luskla jsem prsty a vševědoucně na Malvínu zamrkala.

„Jenom to neuč Lilku,“ odfrkl si Mat, přisunul si ke mně židli a opřel se o opěradlo.

„To bude první věc, do které ji zasvětím,“ řekla Malvína a andělsky se usmála. „A kde vůbec je? Asi ji ten den trochu zmohl.“

„Nahoře, uspává Oskara. Nahlas to neřekne, ale stresuje ji ta maturita,“ dodal znepokojeně a stáhl obočí. „Ještě jednou děkujeme za pokoj.“

„Nemáte zač. Nakonec stejně zítra odjíždíme do Arkova domu u jezera a tady to pro vás bude pohodlnější...“

„Našeho,“ přerušil ji Arek a políbil ji na temeno hlavy.
„Našeho domu.“

Zatímco Bára vzdychala, úplně převálcovaná vši tou něhou, jakou mezi sebou manželé Damięćti měli, a Mat usoudil, že je nejvyšší čas jít spát dřív, než mu sténání z Malvíniny ložnice zabrání usnout, tiše jsem se vytratila. Minula jsem kuchyň, kde bylo už jen pár číšníků a kuchařka, kteří měli uklidit po oslavě, a prošla jsem dveřmi na balkón, co vedl do zahrady v zadní části domu. Potřebovala jsem vzduch. Kyslík. Oddechnout si. A tvrdohlavě jsem si namlouvala, že nežárlím. Nezávidím...

Nechtěla jsem lásku, závazky, stabilitu, blízkost, jistotu... Nechtěla jsem žádnou z těch věcí, protože jsem věděla, jak chutná, když je ztratím. To prázdno, které nejde zaplnit a zkazí každý den. Kdybych byla někdo jiný, kdybych nebyla tak... znetvořená, určitě by můj život vypadal jinak. Měla bych všechno, čemu jsem se tolik bránila. Čeho jsem se bála.

Hlasitě jsem vzdychla, sundala si ty příšerné lodičky a opřela se o betonové zábradlí. Ne že by mě Malvína nutila násilím, abych se navlékla do těch upnutých tmavomodrých šatů, ale sama jsem na svatbě mého bratra a nejlepší kamarádky chtěla vypadat pěkně. Kromě toho, v roli svědkyně bych se měla prezentovat na úrovni. A přinejmenším vypadat spořádaněji, než jsem ve skutečnosti byla. Ačkoli celkový efekt mohly kazit potetované lokty a plameny, které mi vylézaly na krk z tetování na zádech.

Zamračila jsem se a podívala se přímo před sebe. Dubnová noc byla jasná, teplá a ve vzduchu byla cítit vlhkost, která věštila včasný příchod léta. Někde mezi keři na konci zahrady jsem zpozorovala pohyb a hned po něm jsem uslyšela tichý, vděčný a trochu nesmělý smích. Hned jsem ho rozeznala.

Laura stála u keře světlerůžové magnolie. Prsty laskala jemné květy a něco povídala svým mírným, melodickým hlasem. Chvilku jsem si říkala, že mluví jen tak pro sebe, což mě vůbec nepřekvapilo, ale pak se ve stínu objevil vysoký, dobře stavěný muž. Vlasy měl ostříhané na ježka, a když bych pominula elegantní oblek, jeho aura se zdála dost ponurá. Nebezpečná.

Nedělala jsem si hlavu s nazouváním bot, protože jsem je nechtěla ztratit z očí, a namířila si to podél zábradlí. Instinkt mi napovídal, že bych Lauru měla od toho muže co nejdříve oddělit. Ale než jsem položila nohu na první stupeň točitých schodů, ucítila jsem, jak se mi okolo ramene ovinuly chladné prsty a u ucha jsem uslyšela hluboký Timonův šepot: „Nech je.“

A do hajzlu, kam se v té chvíli poděla moje intuice a instinkt?

KAPITOLA 2

*They say
It's better to have loved and lost
Than to never have loved at all
(...)
Some mistakes get made
That's alright, that's okay
You can think that you're in love
When you're really just in pain.
Ashe, Moral of the Story*

Právě ty dvě věci mi chyběly, když jsem se obrátila na Timona. V lesku rozptýleného světla, které se neslo z jídelny, jeho oči vypadaly téměř tmavomodré a celá jeho postava vyzařovala pro mě nepochopitelný druh netrpělivosti. Ale co bylo nejdůležitější... Stále nepouštěl mé ruce, ačkoli jsem vyslala jasný signál, aby to udělal.

S povzdechem jsem zakroutila hlavou a ukázala na pár stojící v zahradě.

„Ty ho znáš?“

„Jo, je to můj kámoš,“ odpověděl odměřeně.

„Kámoš z vězení?“ nadhodila jsem a naschvál změnila tón hlasu, aby byl hlubší a vyvolal dojem značně ochraptěného krku.

Timona to očividně nepobavilo, právě naopak, ještě víc se zamračil.

„Pustili ho už před nějakou dobou. Malvína ho poznala teprve dneska, ale už dřív... párkrát jsem jí o Kristiánovi vyprávěl,“ dodal celkem neochotně.

Všimla jsem si toho už dávno. Timon měl ve zvyku kousat si vnitřní stranu tváře, kdykoli se v myšlenkách dostal do doby, když pobýval ve výkonu trestu. V tu chvíli jsem cítila palčivou výčitku, že jsem se k němu chovala právě takhle, ale... musela jsem se od něho odstříhnout. A jak jinak to udělat než hloupými hádkami a kousavými poznámkami. Jenomže tam, kde moje praktiky obvykle přinášely v souvislosti s chlapama úspěch, byl Timon silný soupeř. Tvrdohlavý, vášnivý a zároveň ďábelsky sexy.

Zvláště poté, co se krůvě usmál a podíval se na mě zpod přivřených víček.

„V klídku, Lauře neublíží. To bych mu natrhnul prdel.“

Snažila jsem se uklidnit svůj dech, ale nakonec jsem vyprskla a s nucenou nonšalancí to okomentovala: „Teď jsi konečně sám sebou! Tak do toho! Žádná ostrá odpověď? Žádné hloupé posměšky?“ byla jsem pyšná, že Timon na moji drzou odpověď žádným způsobem nereagoval. Jen tam stál a s nečitelným výrazem ve tváři se na mě díval.

„Proč to děláš?“ zeptal se krátce.

„Dělám co?“

„Proč to pořád takhle hraješ? A navíc úplně marně.“

Cítila jsem, jak se naježily chloupky na krku a pocit ohrožení mi na hrdlo přiložil své ledové prsty. Rychle jsem vytrhla paži z Timonova sevření.

„Už jsem ti to říkala. Nehledej něco, co není,“ odvětila jsem hlasem kompletně oproštěným od emocí a natáhla se pro boty.

„Protože si věci nerada komplikuješ?“

„Jo, přesně tak.“

Uhnula jsem, když mě chtěl Timon znovu zadržet na místě, a hbitě jsem proklouzla pod jeho nataženou paží. Měla jsem stisknout kliku a utéct do jídelny, ale musela jsem říct ještě něco. Něco, co ho přiměje mě opustit a už za mnou nejít. Pevně jsem stiskla víčka a procedila skrze zuby: „A zejména nesnáším, když mě obtěžuje takový děčko.“

Jen jsem to vyslovila, ucítila jsem, jak se mi obsah žaludku vrací do krku. Rychle jsem vešla do domu. Malvína a Arek doprovázeli hosty ke dveřím a obsluha rychlostí blesku zaplnila obývací. Všimla jsem si, že pan Collins zůstal na oslavě až do konce a teď se poflakoval na chodbě. Nebo spíš stál, ani se nehnul a zachmuřeně zíral do prázdna. Nechtěla jsem překážet, takže jsem se rychle rozloučila s bratrem a chtěla zmizet v patře, ale Arek mě na schodech dohonal.

„Jasmíno, je všechno v pohodě?“

Není! To jsem mu chtěla říct, ale v poslední chvíli jsem se zarazila. Otočila jsem se na něj a na tvář si nalepila umělý úsměv.

„Co myslíš? Umírám z těch zkurvenejch vysokejch podpatků. Bejt elegantní ženská, to prostě není pro mě,“ významně jsem protočila oči, ale ani moje obvyklá ležérnost Arka neoklamala, takže mě stále pozorně sledoval. Vystoupal těch pár schodů, přitáhl si mě k hrudníku a pevně mě objal.

„Všechno je, jak má být, sestřičko,“ zašeptal mi tiše do vlasů. „Je to jen otázka zvyku.“

Tak zvyku, jo? Vyprskla jsem v duchu a samotná ta myšlenka, že mám něco takového od sebe samé požadovat, způsobila, že mi žaludek probodly ledové rampouchy. Na některé věci si nezvyknete nikdy. To znamená, že dříve

nebo později se to stane normou, něčím, co nakonec akceptujeme. Jenže to já nikdy nedokážu – odpustit sobě samé.

Zvedla jsem ruce, abych mu přilepila prsty na záda, aby mě dál objímal a tulil, abych se mohla vyplakat, uvolnit, jako jsem to dělala kdysi... ale nakonec jsem ho místo toho konejšivě poklepala po bicepsu a vymanila se z jeho objetí.

„Promluvíme si, až se sám navlíkneš do šatů a nazuješ si deseticentimetrový podpatky,“ povzdychla jsem si, uhnula očima a rychleji, než dokázal zareagovat, jsem vyběhla do patra. „Letím trochu dohonit *beauty sleep*, nebo budu ráno připomínat zombie!“

Zdržela jsem se u zábradlí a zaposlouchala se, ale Arek se naštěstí vrátil k Malvíně.

Můj bratr byl ochranářský a čestný a já moc dobře věděla, že kdybych ho poprosila o krátký rozhovor, chvílku by se mnou zůstal. Ale Malvína ho dneska potřebovala víc. To ona teď byla na seznamu jeho priorit číslo jedna, ne já.

Rychle jsem zamířila do pokoje, ve kterém jsem měla strávit dnešní noc. Byla to bývalá ložnice Malvíniných rodičů, ale pan Collins v domě spát odmítl, neboť se hned zítra vracel do Irska. A protože jsme hned ráno měli jet do domu na venkově, bylo nejpohodlnější přenocovat tady na Mazowiecké. Ale abych řekla pravdu, byla bych teď kdekoli jinde raději než právě tady.

Hned poté co jsem zavřela dveře a předtím, než jsem se svalila na dvojpostel, jsem ze sebe strhla šaty. Náhrdelník a náušnice jsem hodila pod nohy na koberec. Nepříliš vhodné místo, ale... Tak jsem to dělala. Rozhazovala jsem kolem sebe bordel. Stejně jako ve svém životě. Jen jsem doufala, že se Laura nezabije, až zakopne o hromadu mých hadrů.

Pod chladným, čistým povlečením jsem se svinula do klubíčka a stiskla zuby tak silně, až mě rozbolela čelist.

Styděla jsem se za všechno to posmívání se Timonovi.

Za to, že jsem si z něho utahovala a chovala se k němu tak bezostyšně. Ale musela jsem to udělat. Doslova ho od sebe odradit.

Vyčítala jsem si, že k Arkovi nejsem upřímná, ale kdyby se dozvěděl, že jsem se s Timonem vyspala... Nic nebylo dostatečná omluva, ani to, že Timon měl předpoklady stát se vynikajícím tatérem. Mohla jsem se vsadit, že by naprosto čestně dostal od Arka po hubě, než bych vůbec stihla dovykládat svoji verzi celé té situace. Už dávno mi Arek slíbil, že nikdy nikomu nedovolí, aby mi ublížil. Podruhé už ne. Ne potom, co se Alan objevil v Pink Tattoo, aby mi sdělil, že se se mnou chce rozvést...

To pro mě byla láska. Něco, co mi dávalo křídla jen proto, abych je o chvíli později nenávratně ztratila. Ale získala jsem novou přítelkyni – osamělost. Dokázala jsem si na ni zvyknout a opustit ten stav by mi připadalo... cizí. Nechtěla jsem to prožívat podruhé a kromě toho, chemie mezi mnou a Timonem byla až příliš hmatatelná. Proto jsem musela myslet na sebe. Na to, jak jsem se změnila během těch pár let po rozvodu.

Popadla jsem dech, abych z hlavy vyhnala ten obraz, kdy jsme spolu spali, jen jednou, ale... Bylo to tak divoké, tak nespoutané, že i teď, když jsem si vzpomněla na ten sex naplněný vášní, mi tělem projela vlna vzrušení, jako ozvěna dávné euforie. Způsob, jakým mě držel, jakým mě tlačil přes okraj...

Ne. Nesmím na to myslet. Nesmím vzpomínat. Musím se držet vlastního přesvědčení, protože... nikomu jsem už nemohla přinést štěstí. To právo mi bylo odebráno.

Protřela jsem si zbytky zaschlého make-upu, vyhrabala z postele mobil a podívala se na displej. Bylo už dost po deváté, takže je možné, že se mě už někdo snažil několi-krát vzbudit. Očividně bez úspěchu. Spala jsem tvrdě a ani výstřel z děla by mě nedokázal vytáhnout z postele.

Byla jsem příliš mimo, než abych se starala o svůj vzhled, a určitě bych sešla dolů jenom v prádle, ale Laura mi na postel prozíravě hodila kraťasy a tílko s úzkými ramínky. Chytrá holka. Nechala mi tu dokonce balíček mokrých kapesníků na odstranění make-upu a i tohohle jejího dobrého skutku jsem se rozhodla využít. Víceméně vypravená, i když s dost přírodním vzhledem a v nekompletním oblečení jsem sešla do kuchyně.

Arka s Lilkou jsem zastihla, jak jinak, u kuchyňské linky, kde si spolu vesele povídali. Laura tiše rozmlouvala s Timonem vedle nich a vařila kávu. Smáli se na sebe a jejich lokty se úplně přirozeně dotýkaly. Ani nevím proč, ale ten pohled způsobil, že jsem v momentě měla po náladě.

„No, konečně jsi vstala!“ zasmála se Malvína. Seděla u stolu s Matyášem a Oskarem a její ohromný úsměv mě na okamžik úplně oslepil. Pak jsem si všimla tichého chlápka, který seděl na druhé straně stolu a působil dojmem, že se snaží být neviditelný.

„Jak ses vyspala?“

„A jak bych se asi tak měla vyspat?“ zabručela jsem, odtrhla pohled od Kristiána a došourala se ke stolu. „Celkem fajn.“

„Počkej,“ přerušil Malvínu Matyáš, a zatímco potlačoval smích, podal Oskarovi jeho modrý hrneček s čajem. „Nezačínajte s ní komunikovat, jinak začne okolo plivat jed.“

„Co jako? Myslíš si, že nedokážu hned od rána myslet střízlivě? Je horko, vlhko, slunce strašně pálí a kdo přišel s tím nápadem, že musíme jet tak brzo?“

„Ty!“ odpověděli mi sborově.

„Díky, že to připomínáte, víckrát už takovou chybu neudělám,“ broukla jsem našťavaně a odhrnula si vlasy. Z obrovského talíře ležícího uprostřed stolu jsem sebrala chlebiček a rychle si ho strčila do pusy. Ale než jsem stačila polknout, ucítila jsem, že si někdo stoupl vedle mě a upřeně na mě zírá.

Timon zamrkal nejdřív jednou, pak podruhé a nakonec stiskl ústa a s obtížemi zadržoval smích.

„Vypadáš trochu... jinak.“

Znělo to jak vyhlášení války.

„Víš, poslouchej...“

„Vypij to,“ uťal mě Arek a postavil přede mě hrnek po okraj naplněný tmavohnědou tekutinou. Najednou všechno ostatní přestalo mít význam, protože důležitá byla jen ta zázračná, báječná vůně.

Mezi horkými doušky jsem svého bratra nejednou nazvala bohem, zachráncem národa, hrdinou a spoustou dalších přídomků. Teprve když jsem byla v polovině, položila jsem hrnek a uvolněně si oddechla.

„Určitě bude báječné počasí! Ideální na výlet do přírody,“ zacvrlikala jsem a poslala Oskarovi vzdušný polibek.

„A pak kdo tady o kom tvrdí, že je sladkej jak cecek,“ odfrkl si Mat, zatímco usrkával kávu, kterou mu Timon přinesl.

„Cos jí to dal? Meduňku? Kozlík? Nějaký tvrdý drogy?“ zeptal se Timon a se zájmem nahlížel do hrnku.

„Kakao,“ objasnil Arek a pokrčil rameny.

„V ideálním poměru půl na půl,“ dodala jsem a prstem propíchl vzduch. Poměr byl nejdůležitější! Otočila jsem

se a poděkovala Arkovi úsměvem, ale Timon moji chvilkovou nepozornost využil a vytrhl mi hrnek z ruky.

„Dá se to vůbec pít?“

„Naval!“ zavrčela jsem a vyskočila na nohy, ale on se jen arogantně smál, ustoupil z dosahu mých rukou a pozvedl hrnek ke rtům. Můj sykot, když jsem se prudce nadechla, se smísil s tichou ozvěnou dusícího se Timona. Cítila jsem, jak mi do tváře vběhl rumělec, a s hlasitým bědováním jsem mu nápoj sebrala: „Znesvětil jsi moje kakao!“

Mezitím co Arek křísil Timona bojujícího o dech, ostatní se smáli na celé kolo a pozorovali, jak si celá rudá sedám zpátky ke stolu a pevně s k hrudi tisknu kakao. Jestli si myslí, že jsem našťvaná, tak je to jedině dobře. Ale pravda byla jinde. Tupě jsem zírala na místo, kde se obtiskla Timonova ústa, a krev se mi vařila při pouhé vzpomínce na jeho bledé rty bloudící po mé kůži.

Ucítila jsem na sobě Malvínin pohled a otrásla jsem se. Ona jediná věděla, co se mezi mnou a jejím bratrem stalo. Aby její vrozená intuice přestala šilet, musela jsem se chovat absolutně normálně. Proto jsem se naklonila přes stůl k Oskárkovi. Natahoval ke mně ruce a sledoval můj hrnek.

„Na, miláčku, napij se trošku od tety.“

„Džas, nedávej mu to, vždyť z toho omdlí!“

„Nesnaž se,“ ignorovala jsem Mata, který se, když viděl, jak si Oskar olizuje zbytky kakaa ze rtů, posadil na židli a nepřestával mě probodávat pohledem.

„Trocha sladkého nikomu neuškodí. Tak co, chutná? Já to chápu! Plácnete si! Ty moje malé zlatíčko,“ zamumlala jsem a obešla stůl, abych ho mohla obejmout.

Oskar se ke mně přitulil a lehce mě zatahal za pramen vlasů, kterým jsem ho pošimrala na tváři. Díval se na mě s němou fascinací zračící se ve světlých, zelených očích a samotný ten pohled znamenal víc než tisíc slov.

Milovala jsem toho chytrého chlapečka, byl to hotový poklad.

V tom momentě se Oskar dotknul mé tváře a jemně a vřele se usmál. Jako by v té chvíli chtěl rozptýlit mé chmurné myšlenky a potěšit mě. Bylo rozkošné, jak moc připomínal svoji mámu Lilku. Přitulila jsem se k maličké ručičce a silně políbila vnitřek jeho dlaně, což vyvolalo nespoutané, radostné vypísknutí.

„Vezmi si něco k jídlu, ať můžeme vyrazit. Vstala jsi strašně pozdě,“ řekl Arek, ale ne tak, jako by mě napomínal, ale spíš aby mě zavolal zpátky na zem.

Postavila jsem Oskara na židli a Mat si ho okamžitě posadil na kolena. Protáhla jsem si záda, protože jsem musela přiznat, že pětiletý Oskar vážil o něco víc než malý hubený chlapeček, kterého jsem poznala před dvěma lety a kterého jsem bez problémů mohla vzít do náruče.

„Zkoušela jsem tě probudit, ale...“ nedořekla Laura a předvedla pokřivený, i když omluvný obličej.

„Vzbudit Džas takhle brzo ráno?“ odfrkl si Mat. „To je nemožný. Štěstí, že salón otvíráme až kolem poledne.“

Zamyšleně jsem si přejela jazykem po zubech.

„Vtipný. Pamatuju si, jak si přišel pozdě do práce a to jsi měl prvního klienta ve tři odpoledne. Co mi na to řekneš?“

„No?“ dodala Lilka, pomalu přišla k Matovi a zezadu ho objala. „Co mi na to řekneš?“ chytila se toho a odzbrojila ho svým úsměvem.

Ta chvíle byla jedna z nejkrásnějších, co jsem ve svém životě viděla. Vzpurný a arogantní Matyáš, který ještě nedávno všechny ženské, co se na něj lepily, odháněl holemi, se teď naprosto uvolněně opřel na židli a dovolil Lilce, aby ho obtočila pažemi. Políbil ji do prohlubně na krku a pak jí dal hlasitou pusou do samého středu úst. Na jeho rtech se objevil křivý úsměv jako z reklamy a nebyla v něm ani

stopa po dřívější svéhlavosti. V tmavých očích mu tajemně zajiskřilo, když se s nehynoucím obdivem díval na svou snoubenku. Se stejným pohledem plným lásky pocíchal vlásky Oskarovi, který mu seděl spokojeně na kolenou a hrál si s jeho novým iPhoneem.

„Tobě řeknu všechno,“ zabručel chraptivým hlasem směrem k Lilce, ještě jednou ji políbil na klíční kosti a pak se na nás s těžkým vzdychnutím podíval: „Vám se ale z ničeho zpovídat nemusím.“

„Tak to bude nejlepší. Jen ať Lilka ví, co jsi byl za vzorňáka, než tě poznala,“ pronesla jsem tak oficiálně, že Lilka vyprskla Matyášovi přímo do krku. A ačkoli bych se normálně určitě dočkala nějaké odpovědi, tentokrát Mat jen protočil oči, posunul si Oskara na jedno koleno, vzal Lilku a posadil si ji na stehno. Kdybych někdy hledala důkaz pro to, jak moc láska dokáže změnit člověka, měla jsem ho právě před očima. A to jsem nemluvila o tom, že jsem to zažila na vlastní kůži. „Dobře, skočím si nahoru udělat obličej a za deset minut budu hotová.“

„Myslíš to vážně?“ zamumlal zmateně Timon.

Schválně, kolikrát ho ještě dneska zaskočím? Tohle už je podruhé a to ještě nebylo poledne.

„Já nikdy nežertuju,“ vzdorovitě jsem na něj zamrkala, sebrala hrnek od kakaa a vydala se nahoru do koupelny.

Teprve po vypití poslední kapky jsem pochopila jednu věc. Vypila jsem to kakao. Přitiskla jsem ústa k místu, kde ještě před chvilkou byly Timonovy rty. A sakra...

Rozvážně jsem se popleskala po tvářích. Nemělo by to ve mně vzbuzovat takové rozpaky. Je to hloupost! Takhle zprostředkovaný polibek by mohl rozhodit děti na základce, ne dospělou ženu! Timon to určitě navlékl tak, aby si ze mě vystřelil. Musím to brát jen jako důkaz toho, jak je nevyzrálý, a ne jinak.

Kolikrát jsem ho už přistihla, jak svádí hezké zákaznice našeho salónu, vrhá na ně drzé úsměvy a používá sametový hlas jen proto, aby jim úplně zatemnil mozek a mohl je svést. Cíl to byl dost zjevný a podle mě hajzl vždycky zůstane hajzlem. Nezajímá mě, jestli pořád líčí na nadržené slečinky. Ne po tom, co jsem od něho tenkrát v noci slyšela, a už vůbec ne po tom, co mě Malvína před vlastním bratrem varovala. Bavil se, užíval si života, doháněl ztracené roky a užíval si svobody... Neměla bych mu to vyčítat, to bych spíš měla nadávat sama sobě, protože kdybych tenkrát v noci neporušila všechny zásady, co jsem si přísahala dodržet... Byla to pro mě lekce. Lekce, abych se od Timona dřela co nejdál.

A stejně jsem nedokázala přejít bez povšimnutí, jak nenuceně se choval, když byl s Laurou. Byla to asi jediná holka z naší smečky (kromě Lilky, to je jasný, ale předpokládala jsem, že má Timon dostatečný pud sebezáchovy, aby nenasíral Mata), kterou se nesnažil dostat, nebo s ní pro srandu flirtovat. Rozdíl mezi jeho přístupem ke mně a k Lauře byl kolosální a viditelný na první pohled. Samotná vzpomínka na jejich přirozenou blízkost mě tížila v žaludku, to, jak spolu mluvili o úplně banálních tématech, bez stínu Timonovy uštěpačnosti nebo svěhlovosti, nebo to, jak spolu včera tancovali na Malvínině a Arkově oslavě. Žena změní muže a muž změní ženu. Možná, že kdyby mu Laura dala šanci, nakonec by přestal přelétat z kvítku na kvítek... Možná se k sobě hodili... Zdálo se mi, že když včera v noci pozoroval Lauru, jak si povídá s tím jeho kámošem, Kristiánem, něco se v něm pohybovalo, jenom jsem se divila, proč zůstal stát ve stínu a něco s tím neudělal.

Stiskla jsem zuby a sama pro sebe si zamumlala, že se mnou něco není v pořádku.

Myšlenka, že by si Timon našel vážnější vztah, mi měla přinést úlevu, ne vztek!

Nedávalo to smysl.

Odvrátila jsem pohled od toho prokletého hrnku, postavila ho na kraj umyvadla a strhala ze sebe pyžamo. V rychlosti jsem se vykoupala, nanesla si voděodolný make-up a vlasy nechala mokré, aby mi samy uschly. Vyšla jsem z koupelny zavinutá do bílé osušky a proklouzla do pokoje, ve kterém jsem spala. Nebo spíš jsem chtěla proklouznout, protože přesně v půlce chodby jsem na někoho narazila. Zabrzdila jsem tak nešťastně rychle, že mi kosmetická taštička přitisknutá k prsům vypadla z rukou. Alespoň že to nebyl ručník. To by měl Timon celkem dobrý výhled na moje prsa. Zase.

„Sorry, nevšimla jsem si tě!“ vyhrkla jsem rychle, zatímco jsem sbírala rozsypanou kosmetiku rozkutálenou po koberci na všechny strany.

Koutkem oka jsem si všimla, že se Timon shýbá a natahuje se pro řasenku, rtěnku a pudřenku. Byla bych radši, kdyby mě obešel a beze slova pokračoval dolů. Svě věci jsem sbírala po hrstech a chaoticky je házela do taštičky, pak jsem se narovнала a čekala, až se zvedne i on. Udělal to pomalu, až příliš volně, takže jsem párkrát netrpělivě přešlápla z nohy na nohu. Aniž bych zvedla hlavu, nastavila jsem mu taštičku, do které vložil moje věci. Už jsem si chtěla oddechnout úlevou, ale když mě míjel, jen letmo se jeho prsty dotkly mých nahých loktů.

Stiskla jsem víčka, kousala se do rtů a v duchu provolávala všechny možné nadávky. Protože v momentě, kdy bříšky prstů přešel po mé vlhké kůži... krátce jsem zasténala.

Nemohla jsem se pohnout, ačkoli jsem věděla, že musím vzít do zaječích. Ale nedokázala jsem to, protože

jsem cítila, že Timon stále stojí vedle mě. Bolestně jsem si uvědomila moment, kdy se ode mě odvrátil a jeho pohled sklouzl po kůži na mých zádech. Cítila jsem, jak mě pokožka pálí, vibruje, rezonuje se vzpomínkou té noci, kdy jeho dlaně poznávaly mé tělo. Když mě panovačně, lakomě a zároveň smyslně objímal...

Timon se rychle pohnul a k mým uším dolehlo nervózní polknutí. Ucítila jsem, jak mi prsty přejíždí po zádech, a téměř syčivě jsem se nadechla. Od lopatek až ke konečkům mokrých vlasů. Jak se přibližuje a sklání hlavu, aby mi mohl pošeptat do ucha:

„Ještě že jsi v tomhle oblečení nepřišla na snídani. Nedokázal bych se ovládnout.“

Teprve poté co na schodech odezněla ozvěna jeho kroků, jsem si mohla volně oddechnout. Ačkoli to nebylo správné slovo. Pulz mi duněl v uších a měla jsem pocit, že se mi v žilách vaří krev. Ne proto, že bych byla vztekla. Hněv s tím neměl nic společného. Ten zmizel jak pára nad hrncem ve chvíli, kdy se mě Timon dotknul.

Byl to chtíč. Čistý, prvotní chtíč, podnícený žárlivým šepotem muže.

Toužila jsem po Timonovi tak moc, že kdyby pořád stál hned za mnou, určitě bych mu podlehla. Zklamání ze sebe samé a výčitky svědomí by se dostavily až o dost později. Nejdřív ve chvíli, kdy bych analyzovala své vlastní přesvědčení. To, že jsem neměla právo po někom toužit.

Když jsem se mentálně sebrala, vrátila jsem se do pokoje, sbalila si bikiny, natáhla si přes zadek džínové kraťasy a k nim černé, vzdušné tričko. Do batohu jsem naházela pár dalších věcí. Zbytek – šaty a elegantní lodičky jsem si tu mohla vyzvednout během pár dnů. Než jsem sešla dolů, odkud se ozýval ruch odkazující na přípravu k odjezdu, zhluboka jsem se nadechla.

Poradím si. Je čas přivítat starou dobrou Džas. Zábavnou a provokativní. Kousavou a vášnivou. Takovou, která Timona ignorovala.

Představa, že s ním strávím další den, mi naháněla husí kůži. Už jsem byla tím utíkaním unavená, ale... Neviděla jsem jiné východisko. Takhle to bylo lepší pro oba. Prostě jsem se především musela obrnit proti jeho přítomnosti samotné.

Bohužel, protože jsem na sraz přišla pozdě, připadla mi opět ta čest jet s Timonem. To už musel být vážně nějaký žert. Chtěla jsem se dokonce prohodit s Laurou, ale ta už seděla v Matově autě a hrála si s Oskarem. S výrazem trestance jsem si to namířila k černému mercedesu a v hloubi duše mě zachvátila panika. Bála jsem se zůstat s ním sama.

„Hlavně se nezabijte!“ rozesmál se Mat, zamával nám na rozloučenou a nastoupil do svého bavoráka. Odpověděla jsem mu úsměvem. A zvednutým prostředníčkem.

Sedla jsem si na místo spolujezdce, i když daleko radši bych celou cestu proležela v kufru. Všimla jsem si, že se Timon rozloučil s Kristiánem, který nás doprovodil až k brance a pak tiše vklouzl do domu. Okamžitě mě napadlo spoustu otázek, proč ten muž zůstal v domě nebo jestli to snad neznamená, že bydlí s Timonem... Ale rozhodla jsem se nechat si to pro sebe. Nechtěla jsem vyprovokovat situaci, která by vyvolala důvěrnosti, nebo dokonce jen obyčejný rozhovor, protože moje tělo se stále ještě nevrátilo do normálu a instinktivně jsem zatínala prsty, abych odolala snaze dotknout se Timona pokaždé, když se na mě podíval nebo otevřel pusou.

„Můžeš jet přece s Malvínou a Arkem.“

„S novomanželý? Tak to pěkně děkuju,“ vyprskla jsem a zapnula si bezpečnostní pás, zatímco se Timon ploužil za ostatními auty. „Mám ráda cukr, ale jen do jisté míry.“